

Hồi 24

Gặp Lão Quái, Tô Hùng Thụ Huấn

Tô Phi Phụng và Lý Thanh Loan mỗi người một bên Tô Hùng thấy hai mắt chàng long lên sòng sọc, răng nghiêng kèn kẹt, biểu lộ một sự giận dữ cực độ. Vô Hình Nữ Hiệp thấy vậy vừa kinh hãi vừa đau lòng. Nước mắt đầm đìa, nàng thở dài một tiếng, hỏi :

- Đại huynh ! Huynh làm sao thế ?

Tô Hùng bỗng cất tiếng cười ha hả, chặn ngang lời nói của Tô Phi Phụng. Con thần mã đang giữ trước cửa hang, nghe tiếng chủ, cũng ngẩng đầu hí vang mấy tiếng. Tiếng cười man dại lẫn với tiếng ngựa hí dội vào vách đá vang núi rừng.

Cười ngất ngưỡng một lúc, Tô Hùng vụt chạy ra ngoài hang đá khiến Tô Phi Phụng và Lý Thanh Loan phải theo dìu chàng.

Con Xích Vân Truy Phong thấy chủ mừng rỡ, tiến sát đến hí mấy tiếng. Tô Hùng vuột khỏi tay của Lý Thanh Loan và Tô Phi Phụng, trèo lên mình ngựa, tay nắm chặt bờm, khễ đạp hai chân vào hai bên hông ngựa. Con thần mã cất vó nhảy về phía trước một trượng xa, chạy nhanh như chớp.

Tô Phi Phụng lo sợ vội dùng thuật khinh công đuổi theo, miệng không ngớt gọi :

- Đại huynh ! Đại huynh... Đại huynh !... Huynh đi đâu đó ?

Nhưng nàng làm sao đuổi kịp con Xích Vân Truy Phong có sức mạnh phi thường. Chạy được hai ngọn đồi thì bóng dáng của Tô Hùng và con Xích Vân Truy Phong đã mất dạng sau rừng cây trùng điệp, chỉ còn dội tiếng vó câu xa xa vọng lại, rồi phút chốc cũng im bật. Tô Phi Phụng đứng trên ngọn núi nhìn theo đau xót vô cùng.

Tô Hùng là một kẻ bướng bỉnh, ngông cuồng, đáng lẽ trong lúc bị thương chàng phải trở về Thiên Long Bang để cha chàng chữa trị, thì chàng lại một mình cỡi ngựa ra đi, mà không ai biết đi về đâu.

Ngay như Tô Phi Phụng là em gái chàng mà chàng cũng không để ý đến. Tô Phi Phụng cất tiếng than dài.

Bỗng bên tai nàng có tiếng nói của Lý Thanh Loan :

- Phụng tỷ ! Thôi nín đi, huynh ấy là người tốt thì chắc thế nào cũng gặp người cứu giúp.

Tô Phi Phụng dậm chân xuống đất tức tức khóc.

- Tô huynh đối với muội như thế, lần sau gặp lại muội đừng ngó ngang đến huynh ấy nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, Côn Luân Tam Tử và Ngô Không đã đến đỉnh núi. Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Tô Phi Phụng nói :

- Nơi đây không tiện lưu trú lâu. Bằng Hải lão huynh đã nhờ bản đạo trông nom cô nương, vậy cô nương hãy đi với chúng tôi, khi rời khỏi Kỳ Liên Sơn này, thì cô nương muốn làm gì, hay đi về đâu tùy ý.

Gặp phải hoàn cảnh như vậy, Tô Phi Phụng chẳng biết tính sao đành gật đầu nói :

- Vâng ! Vãn bối xin tuân lệnh tiền bối.

Mọi người cùng dùng thuật khinh công đi nhanh về phía trước, chẳng mấy chốc đã mất dạng, trả lại sự vắng vẻ hoang vu của rừng núi.

Về phần Tô Hùng, sau khi rời nhóm Huyền Thanh đạo trưởng chẳng biết đi về đâu, hơn nữa sức lực đâu còn bao nhiêu, chàng cứ nằm gục trên lưng con Xích Vân Truy Phong, mặc cho nó chạy như bay. Một lúc lâu, con thần mã vẫn đều đều phi nước đại trong rừng núi bao la, từ chỗ này qua chỗ khác. Tô Hùng đã nằm gục mê man chẳng hay biết gì cả.

Đến khi chàng giật mình tỉnh lại, trời đã quá giờ thìn (tức là chín giờ sáng), ánh nắng ấm áp rọi xuyên xuống những cành cây còn đọng sương đêm. Gió rít vù vù qua những cây tùng cao lớn gây nên những âm thanh vui tai. Tô Hùng té xuống ngựa nằm trên thảm cỏ xanh mượt. Bên cạnh, con Xích Vân Truy Phong thản nhiên gặm cỏ. Chung quanh chàng là đồi núi bao la, rừng cây dày đặc.

Tô Hùng gượng đứng dậy, miễn cưỡng đi được mấy bước, bán thân tê liệt nên té nhào xuống, đau đớn thở dài não nuột, rồi lẩm bẩm một mình :

Ta có ngờ đâu Kim Hoàn Nhị Lang phải gặp hoàn cảnh như thế này. Thật là dở chết dở sống.

Tô Hùng nhớ lại những chuỗi ngày qua. Chàng hối tiếc dĩ vãng, mới ngày nào cùng đứa em gái vui đùa chạy nhảy, được cha thương yêu chiều chuộng. Rồi lớn lên, mối tình đầu chớm nở. Chàng yêu thương Lý Thanh Loan nhưng con tim nàng đã gửi trọn cho Quân Vũ.

Tô Hùng bất giác thở dài thẩn nhủ :

Kim Hoàn Nhị Lang ! Hôm nay người bỏ xác trong rừng hoang này.

Con Xích Vân Truy Phong toàn thân màu đỏ, đứng dưới ánh nắng vàng dịu, trên thảm cỏ xanh mơn mớn, trong hơi mờ của sương đêm, trông thật là một bức tranh linh động, màu sắc tươi sáng,

Tô Hùng ngẩng đầu nhìn thần vật lẩm bẩm :

- Nếu lần này ta chết đi, con ngựa khôn ngoan này sẽ lọt vào tay kẻ khác, đáng tiếc vô cùng. Thôi cho nó cùng chết với ta trong rừng vắng này thì hay hơn.

Nghĩ xong, chàng liền đưa tay phải rút trong người ra một nắm kim độc, hít hơi, chăm chú nhìn thần mã. Tội nghiệp con Xích Vân Truy Phong, đâu biết chủ ra tay giết mình, cứ ung dung gặm cỏ.

Tô Hùng phất tay, kim độc chưa đánh ra, đã thấy trên vai tê liệt, không còn sức lực nữa. Kim độc rơi xuống kế bên. Chàng giật mình biết kinh mạch đã bị thương giờ đây nổi dậy nên thở dài một cái nhắm mắt lại không bao lâu đã ngủ say đi.

Tiếng ngựa hí và tiếng chó sủa tru khiến Tô Hùng giật mình tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra, chàng thấy con Xích Vân Truy Phong đang chiến đấu với hai con chó sói. Bên cạnh đã có

một con chó sói khác đầu vỡ, nằm chết. Có lẽ đã bị thần mã đá trúng.

Tô Hùng nghĩ:

May mà lúc này ta không đánh được nắm kim độc, nếu không mình đã bị mấy con chó sói cấu xé rồi.

Con Xích Vân Truy Phong hí một tiếng vang động, hai chân sau bật mạnh, nhảy dựng lên. Một con chó sói nữa bị đá văng ra, kêu ré mấy tiếng chết tươi. Còn lại một con, thấy không thể thủ thắng, tru lên mấy tiếng rồi cong đuôi chạy thẳng vào rừng. Thần mã không đuổi theo, lui lại bên chủ, cuốc vó lộp cộp, hí mấy tiếng nho nhỏ vui mừng.

Tô Hùng bước chân trên giang hồ đã lâu, rất giàu kinh nghiệm nên biết con chó sói không phải chạy thật, mà lại đi kêu đồng loại. Chàng lo sợ, nếu chần chờ, cả bầy chó sói đến thì tất phải làm mối cho chúng. Tô Hùng huyết gió, con Xích Vân Truy Phong hiểu ý chủ nằm xuống. Chàng vội leo lên thần mã, vỗ nhẹ một cái, con ngựa khôn ngoan đã từ từ đứng lên, nhẹ bước chạy về phía trước, dần dần tăng thêm tốc lực.

Đàng sau, tiếng gào thét của đàn chó sói vắng vắng vọng lại. Một con rú lên, cả bầy rú theo. Âm thanh man rợ rền vang vách núi, khiến người ta không biết bọn chúng đông đến đâu.

Con Xích Vân Truy Phong hí một tiếng, phi vun vút như bay.

Tô Hùng bị tê liệt bán thân, nhưng thần trí chưa mê mang, cúi mình nằm sát trên lưng con thần mã, tay trái nắm chặt lông bướm, mặc con ngựa chạy như tên bắn, chẳng mấy chốc mà không còn nghe tiếng chó sói tru nữa.

Nửa thân hình Tô Hùng bị phế, võ công hoàn toàn mất cả. Giờ đây chàng không khác gì một kẻ chưa hề học võ. Chàng yếu đuối như một người bệnh đang lúc gần chết. Vì thế con thần mã chạy một hồi xa thì gió lạnh đã làm cho Tô Hùng mê man bất tỉnh.

Đến khi Kim Hoàn Nhị Lang thức giấc, thì trời đã gần về sáng. Ánh trăng mập mờ chiếu khắp núi rừng. Tô Hùng thấy mình đang nằm dưới một bãi cỏ ướt sương. Con Xích Vân Truy Phong đứng bên một gốc cây tùng già cách chàng không xa. Tô Hùng gượng ngồi dậy, thở ra một tiếng, đưa mắt ngó tứ phía. Ánh trăng dịu dịu tỏa xuống rừng núi, càng làm tăng thêm nỗi thâm trầm trong lòng chàng.

Bốn bề đồi núi liên miên, về hướng Nam có một ngọn núi vượt cao nhất, trên đỉnh phủ đầy tuyết trắng, phản chiếu ánh trăng, lấp lánh càng làm tăng thêm vẻ huyền ảo của giữa đêm khuya trời hoang dã.

Tô Hùng ngồi sững một lúc, cảm thấy đói bụng, sức nhớ trên mình con thần mã có đem theo lương thực, liền huyết một cái. Xích Vân Truy Phong vội chạy lại nằm xuống. Chàng lấy lương khô ra ăn xong, cảm thấy tinh thần khỏe nhiều.

Tô Hùng thử vận công, ai ngờ ngồi yên thì đỡ, vận công thì lại đau nhức thêm, buộc chàng phải dừng lại, lòng lo ngại rầu rĩ, không dám vận công nữa.

Bỗng trong bầu không khí lạnh lạnh yên tĩnh của núi rừng, vang lên những tiếng reng reng của xiềng sắt va chạm.

Tô Hùng trầm nghĩ:

Giữa rừng hoang lại có tiếng sắt va chạm nhau, chẳng biết từ đâu phát ra nhỉ !

Chàng vừa nghĩ đến đó, lại nghe có tiếng thở dài đưa vào tai, nên đảo mắt tìm kiếm. Cách chỗ chàng ngồi một trượng, có một cái hang rộng chừng ba thước vuông, miệng hang kê vào vách núi, phía trước có cây tùng to che kín, nếu không để ý thì khó mà phát giác được. Tiếng thở dài và tiếng xiềng sắt va chạm nhau dường như phát ra từ hang đó. Tô Hùng thấy kỳ lạ liền xê dịch đến bên miệng hang.

Cái hang này giống y như một cái giếng hoang lâu ngày, ở dưới đen ngòm, không biết bao sâu. Bỗng từ trong lại đưa ra một tiếng thở dài nữa. Lần này vì Tô Hùng ngồi tại cửa hang nên nghe rất rõ.

Tiếng thở dài đó đúng là tiếng người.

Tô Hùng kinh ngạc thầm nghĩ :

Chỗ hoang vu này mà cũng có người ở, chẳng biết họ có bao nhiêu người, từ đâu đến? Nhưng là hạng người nào lại ở trong hang tối như vậy? Thiếu gì chỗ mát mẻ hơn?

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, lại nghe có tiếng xiềng sắt chạm nhau rền rền, tiếp đó là một giọng nói lạnh lùng quát hỏi :

- Ai ở trên miệng hang đấy ? Có phải đến thăm lão không ?

Tô Hùng chưa kịp đáp, đột nhiên thấy một luồng sức mạnh từ trong hang phát ra. Chàng toan né qua một bên nhưng thân thể của chàng bị luồng sức mạnh ấy trùm lại. Chàng chống lại nhưng sức mạnh vô hình ấy đã hút bay vù vào trong hang.

Nửa thân người tê liệt, Tô Hùng cảm thấy đau nhức vô cùng, lại bị luồng sức mạnh ấy hút vào, khiến chàng thấy toàn thân rời rã, tứ chi bại xuội, ngã bịch xuống đất, nhức nhích một chút cũng không được.

Một giọng nói trầm trầm phát ra :

- Có phải người tuân lời bọn chúng đến đây giết ta không?

Một bàn tay khô cứng đã mò mẫm trên mình Tô Hùng. Kim Hoàn Nhị Lang nghiêng mặt nhìn, giật mình kinh hãi tưởng mình đã lạc xuống Diêm La...

Một người tướng mạo vô cùng kỳ quái đang ngồi bên chàng. Nếu không nghe được lời nói của lão thì không thể tin đó là một người còn sống.

Người ấy hai chân bị cụt từ đầu gối trở xuống, đầu tóc bù xù rối tung, hai con mắt cũng đâu mất, chỉ còn có hai lỗ sâu rất ghê rợn. Gân của cánh tay phải bị móc ra lòng thông, giữa xương cánh tay bị khâu lại bởi hai cái vòng sắt, và hai vòng này dính liền với hai dây xiềng sắt. Tiếng reng reng khi này là do hai dây xích sắt này va chạm phát ra.

Tô Hùng nhìn một lúc, tự nhủ:

Tàn tật như thế sao còn sống được ?

Tuy nghĩ vậy, song chàng vẫn đáp :

- Ta bị thương rất nặng như kẻ sắp chết rồi, còn sức đâu mà giết người khác. Hơn nữa ta cũng không biết lão là ai, thì hại lão lợi gì ?

Ngay lúc đó, trên miệng hang có tiếng ngựa của Tô Hùng kêu.

Quái nhân ấy đột nhiên nắm lấy chàng, hỏi :

Con ngựa trên kia có phải của người vừa cỡi tới không ?

Kim Hoàn Nhị Lang bị nắm sau lưng, toàn thân đau nhức, nội tạng rung chuyển, cuống họng bị hơi ứ đọng lại, một lúc lâu mới ồm ồm vài tiếng :

- Vâng...Con ngựa ấy đúng là...của tôi !

Quái nhân cất tiếng cười ha hả, bỏ Tô Hùng ra, hỏi:

- Người muốn chết hay muốn sống ?

Tô Hùng thở lạch cạch đáp:

- Chết thì sao ? Sống thì sao ?

Quái nhân bỗng đổi giọng ôn hòa, nói :

- Người muốn chết ta cho một chưởng là xong, hay là ta phế cả tay chân để người ở suốt đời trong hang này với ta. Nếu muốn sống thì phải chịu làm cho ta một việc, không những ta trị thương cho, mà còn truyền hết sở học của ta nữa...

Tô Hùng cười cay đắng rồi nói:

- Chỉ sợ ông trị không được thương thế của tôi.

Quái nhân sờ trên mình chàng một lúc lâu, cười nói :

- Không sai ! Những kẻ võ công thượng đẳng trong võ lâm, có thể trị được cho người rất ít. Người đã bị người ta dùng võ công Thấu Cốt Đả Mạch đánh thương kinh mạch trong người. Đây là một thứ võ công thâm hậu và cao siêu. May mà kẻ đánh người công lực kém, nên còn có thể cứu được.

Tô Hùng nghe nói mừng rỡ vội hỏi :

- Nhưng giờ tiền bối có cứu được vãn bối không ?

Quái nhân gật đầu đáp gọn :

- Được !

Ngừng một lúc ông tiếp :

- Cái võ công Thấu Cốt Đả Mạch này của Tam Âm Thần Ni tu trên núi Á Nhĩ Thái Sơn thuộc ba trăm năm về trước cùng với một người võ công tuyệt thế đương thời là Ngọc Long Chân Nhân. Hai người này vì tranh chức đệ nhất võ công trong thiên hạ nên đã đánh nhau ba ngày ba đêm liền. Đấu được trăm ngàn chiêu, vẫn chưa phân được ai thắng ai bại. Đến ngày thứ tư, hai người đấu nhau bằng nội công. Sau mấy giờ giao đấu, hai người đều bị thương rất nặng. Lúc họ cùng ngồi xếp bằng để điều dưỡng, đều biết là chẳng sống được bao lâu...

Quái nhân tăng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngọc Long Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni bỗng giác ngộ, biến địch thành bạn. Cả hai người cùng đem hết tuyệt học của mình viết thành ba cuốn sách mệnh danh là Quy Nguyên Mật Tập. Trải qua ba trăm năm, các môn phái võ lâm đều thi nhau tìm kiếm võ thư, nhưng ta chưa nghe ai đạt được...

Nói đến đây, đột nhiên quái nhân ngừng lại, suy nghĩ một lúc hỏi :

- Người đã dùng Thấu Cốt Đả Mạch đả thương kinh mạch của người là ai ? Hình dáng ra sao?

Những ngày còn ở nhà, Tô Hùng có lần đã được nghe cha chàng là Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải nói đến chuyện Quy Nguyên Mật Tập bây giờ lại nghe quái nhân đó thuật lại đúng y nguyên chẳng sai một mảy may, thâm nghĩ :

“Người này cả hai chân và hai mắt đều mất hết, tay phải cũng tàn phế, giữa xương cách tay lại bị hai vòng sắt xuyên qua, tứ chi tàn tật, chỉ còn dư một cánh tay trái, nếu không có võ công tuyệt thế thì đâu còn sống...”

Tô Hùng hy vọng có thể được cứu, liền nói :

- Vẫn bối bị người ta ám hại, nhưng chẳng kịp thấy người ấy là ai.

Quái nhân ngẩng đầu im lặng không nói, da thịt trên mặt nhúc nhích dường như đang hồi tưởng một chuyện quá vãng đau buồn...

Đột nhiên ông cúi xuống, nghiêm sắc mặt hỏi Tô Hùng :

- Người là ai ? Tại sao lại đến đây? Có phải bọn... Linh Viễn dùng kế khổ nhục để lừa gạt mà học võ công của ta không ?

Dáng điệu của quái nhân rất kỳ dị, tóc dài rung động, bàn tay trái ép tại Huyền Cơ Huyệt của Tô Hùng. Lão ta chỉ cần dùng chút sức nhẹ thì chàng cũng đủ thiệt mạng ngay.

Kim Hoàn Nhị Lang biết gặp nguy cơ nhưng vẫn bình tĩnh cười, chậm chậm nói:

- Lão muốn giết ta thì ra tay sớm đi ! Ta là Tô Hùng không phải là kẻ sợ chết. Bị địch thủ đánh lén ám hại nên chạy đến đây, ta không biết Linh Viễn là ai, cũng chẳng cần lừa gạt học võ của lão làm gì ?

Quái nhân nghe xong nét mặt trở lại ôn hòa, lẩm bẩm nói :

- Võ công Thấu Cốt Đả Mạch do Tam Âm và Ngọc Long sáng tạo, ngoại trừ ta ra, chỉ có tên đệ tử phản bội của ta là Linh Viễn biết thôi. Có lẽ đâu còn người khác biết võ công này được ?

Tô Hùng cười gằn, đáp :

- Điều đó chưa chắc. Tam Âm Thần Ni và Ngọc Long Chân Nhân đã viết hết tuyệt học của họ vào Quy Nguyên Mật Tập thì tất có ghi lại môn Thấu Cốt Đả Mạch ấy. Như vậy ai được cuốn sách này thì việc biết môn tuyệt học đó chẳng khó khăn gì.

Quái nhân thở dài một tiếng, nói :

- Quả thật cuốn mật tập ấy đã có người kiếm được thì với võ học tuyệt thế của hai vị tiền bối đó, chắc võ lâm ngày nay không ai có thể tranh với hắn được chức võ lâm đệ nhất thiên hạ rồi.

Thấy nét mặt của con người kỳ quái tỏ vẻ buồn rầu, Tô Hùng cười thâm nghĩ :

“Lão này thích võ công đến độ ngông cuồng, đã tàn phế như thế mà còn muốn tranh giành chức võ công đệ nhất thiên hạ.”

Kim Hoàn Nhị Lang cười, nói :

- Dầu cuốn sách ấy chưa ai kiếm được, sợ lão cũng khó mà lấy được chức võ công đệ nhất thiên hạ.

Quái nhân nổi giận, tay trái vung ra, một luồng kinh lực mạnh mẽ chạy thẳng vào vách đá, một tiếng nổ âm vang động, cát bụi bay tung lên.

Tô Hùng giật mình kinh sợ thầm nghĩ :

“Lão quái này tuy đã tàn phế, tay mặt lại bị xiềng, chỉ độc có tay trái được tự do, thế mà công lực kinh hồn như vậy. Xem ra thân phụ mình là Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải cũng khó được cái công lực ấy.

Quái nhân gần giọng nói :

- Nếu không bị người ám hại thì ta đã kiếm được cuốn Quy Nguyên Mật Tập ấy lâu rồi. Nếu đã có người kiếm được trước thì ta cũng tìm cách lấy lại, đem đốt đi thử xem trong võ lâm còn ai có thể tranh đua võ công với ta nữa chứ ?

Tô Hùng nhìn mớ tóc dài của lão rung động nghĩ :

- Theo tóc mà đoán thì lão quái ít ra sống cũng hơn mười năm trong cái hang này, trong thời gian đằng đẳng ấy mà tính tình lão vẫn nóng hơn lửa. Như vậy trước lúc bị giam cầm chắc lão còn độc ác hơn nữa, hèn chi người đời chẳng đối với lão như thế.”

Quái nhân không nghe Tô Hùng đáp, nên cười lạnh lùng, nói :

- Sao ? Người không tin lời của ta à ?

Tô Hùng luôn miệng đáp :

- Tin chớ ! Tin chớ !

Nhưng lòng chàng thầm nghĩ:

“Lão mới sờ trong người thì đã biết ta bị Thấu Cốt Đả Mạch. Thật là kỳ lạ. Phải rồi ! Ta gạt lão chữa xong thương thế rồi tìm cách trốn khỏi là xong.

Tô Hùng tiếp :

- Tiền bối muốn văn bối làm việc gì xin nói đi !

Đột nhiên, lão quái giơ tay trái, chụp ngay Tô Hùng hỏi :

- Người phải lạy ta làm sư phụ và ở trong hang này một năm, chịu không ?

Tô Hùng do dự một lúc rồi đáp :

- Vâng ! Cái đó không phải việc khó khăn gì !

Quái nhân nói :

- Trong thời gian ấy ta sẽ dạy võ công tuyệt thế cho người. sau khi học thành rồi thì phải đi giết ngay sư huynh của người, đem đầu của hắn lại đây cho ta.

Tô Hùng đắn đo suy nghĩ :

- Trên đời này đâu có sư phụ nào dạy đệ tử rồi sai đi giết sư huynh ? Chắc lão thử ta đây.

Nhưng chàng cũng chẳng biết nên đáp thế nào.

Quái nhân cười gần một tiếng, tay trái nhắc bổng Tô Hùng lên nói:

- Sư huynh người phạm tội mê sắc đẹp, sợ ta trách phạt nên ra tay ám hại ta trước. Nó chặt chân, móc mắt, lấy xiềng sắt neo ta lại, nhốt trong hang này đã ba mươi năm rồi. Người nghĩ xem nó có đáng giết không?

Tô Hùng nghĩ:

“Té ra lão bị đệ tử ám hại.”

Chàng liền nói :

- Sư huynh phản phúc như vậy thì đệ tử sẽ báo thù cho sư phụ.

Quái nhân nghe Tô Hùng gọi mình bằng sư phụ, sung sướng vô cùng, thả chàng ra cười ha hả, nói :

- Sư huynh của con võ công rất giỏi, nếu ta không truyền thụ vài tuyệt nghệ, thì con khó thắng được hẳn. Mấy thứ tuyệt học này đều do Tam Âm Thần Ni để lại trên Á Nhĩ Thái Sơn. Mấy mươi năm về trước, nhân một chuyến đi Tây Vực, ta vô tình gặp chỗ luyện võ của bà ấy, tìm kiếm được một cuốn Quyền Quyết do bà vẽ. Ta tốn hết mấy năm mới hiểu được vài thế võ công. Chỉ tiếc rằng Quyền Quyết ấy không đủ bằng quyển Quy Nguyên Mật Tập. Tuy thế sư huynh con nhốt ta tại đây mà không dám giết cũng chỉ vì muốn học mấy môn võ tuyệt thế đó mà thôi.

Tô Hùng nghe nói rất hứng thú, quên cả thương thế của mình. Đột nhiên chàng đứng dậy, nhưng kinh mạch bán thân tê liệt, nên mới ngắc đầu đã ngã xuống.

Quái nhân tuy mù nhưng võ công rất uyên thâm, nghe hơi gió cũng biết hết mọi việc, không kém một người có giác quan. Tô Hùng lúc này tuy chưa ngắc đầu lên được, nhưng tay trái của lão đã chụp ngay huyệt Mệnh Môn sau lưng chàng.

Lão quái lạnh lùng nói:

- Người muốn gì ?

Kim Hoàn Nhị Lang kinh hồn nghĩ :

“Lão quái đa nghi như thế, về sau sống với lão phải cẩn thận từng tí mới được.”

Chàng liền đáp :

- Thương thế của đệ tử càng tăng thêm, đau đớn vô cùng, nên phải cựa mình một chút. Xin sư phụ đừng nghi ngờ.

Quái nhân cười dài một tiếng rút tay về, nói :

- Vậy thì ta chữa cho con trước đã. Hãy nằm ngửa ra, nhanh lên.

Tô Hùng lập tức y theo lời. Đầu tiên lão quái dùng phương pháp thông thường Đả Cung Phá Huyệt, xoa bóp các huyệt đạo trên mình.

Trên thân thể con người gồm có ba trăm sáu mươi lăm huyệt, chia ra làm bốn thứ huyệt đạo: Tử, Á, Hồn, Mê, rải rác khắp châu thân. Có những huyệt thuộc về bộ thần kinh, những bộ thuộc về tuần hoàn, về hô hấp, về nội tạng... Nhưng trong ba trăm sáu mươi lăm huyệt ấy, chỉ có ba mươi sáu huyệt nằm trước, sau, tả, hữu mỗi phía gối có chín cái là trọng huyệt.

Khi được quái nhân xoa bóp qua ba mươi sáu đại huyệt, Tô Hùng cảm thấy thân thể bớt đau rất nhiều, cảm thấy êm ái rồi ngủ mê lúc nào không hay.

Mười sáu giờ sau, Kim Hoàn Nhị Lang tỉnh dậy, trong người chỉ cảm thấy hơi mỏi mệt, dường như vừa trải qua một cơn bệnh nặng.

Quái nhân bảo Tô Hùng ngồi xếp bằng vận cộng. Lão dồn hết nội lực phát ra, Kim Hoàn Nhị Lang chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ huyệt Mệnh Môn thấm vào, rồi chạy khắp nơi trong cơ thể. Một lúc sau, mặt của quái nhân đã rịn mồ hôi, hơi thở dồn dập.

Lão thu tay lại nói :

- Trong người con có hai chỗ kinh mạch bị phế, nếu trễ thêm hai ngày nữa thì dầu giữ được tánh mạng, cũng phải bị tàn phế suốt đời.

Nói xong, ông lại bắt Tô Hùng ngồi xuống điều dưỡng. Cứ thế trong ba ngày liên tiếp, quái nhân đã dùng chân khí của mình trị bệnh cho chàng chín lần và suốt thời gian này dầu Kim Hoàn Nhị Lang đã nhiều lần kêu đói, lão vẫn không cho ăn. Đến trưa ngày thứ tư, lão đã đả thông tất cả kinh mạch, đưa về chỗ cũ cho Tô Hùng.

Quái nhân ngừng tay cười nói :

- Con hãy nghỉ một lát rồi muốn ăn chi đó ăn. Giờ ta phải nghỉ vài ngày, chờ đến lúc ta phục hồi được sức lực, sẽ dạy võ công cho con.

Nói xong, lão quái giờ thẳng đứng cánh tay trái, ngồi im điều dưỡng. Tô Hùng nghỉ một lúc, rồi thử vận công, quả nhiên huyết mạch lưu thông.

Kim Hoàn Nhị Lang đứng lên, trầm ngâm suy nghĩ :

“Tuy ta đã ở trong này mấy ngày, nhưng vì bị thương nên không biết hang này rộng hẹp. Bây giờ ta phải xem thử mới được, rồi đây ta phải sống những một năm trời kia mà.”

Tô Hùng cất bước lục lạo khắp hang.

Cái hang này rộng bằng ba căn phòng cỡ trung, bốn bên đều là tường đá bóng láng. Bên vách tường phía nam có hai cây sắt khá lớn chạy song song từ bên này sang bên kia. Cái xiềng sắt ở giữa tay lão quái được neo vào hai cây sắt ấy, xích sắt xê dịch dễ dàng. Do đó lão có thể đi đến nơi nào trong hang cũng được. Phía dưới hai cây sắt là một cái thúng to đựng thức ăn, nhưng phần nhiều không thể dùng được nữa.

Tô Hùng lựa hai cái bánh bằng mì đã khô, nhai ngấu nghiến. Ăn xong, chàng ngồi xếp bằng vận công điều dưỡng, sức khỏe đã phục hồi như cũ, lại còn có công lực hơn xưa. Giờ chàng có thể ra ngoài hang săn thú, nhưng lại sợ quái nhân nghi ngờ nên không dám.

Kim Hoàn Nhị Lang ở với lão quái trong hang thêm ba ngày nữa.

Trong thời gian này, lão chỉ dạy võ cho chàng. Ngoài việc giảng dạy, lão không nói với chàng một chuyện gì nữa. Nhiều lần Tô Hùng định tìm cách thoát thân nhưng lại nghĩ :

“Lão quái này bị nhốt trong hang hằng mấy chục năm, tánh tình sanh ra vui giận bất thường, ta phải nhẫn nại mới được.”

Qua đến tối ngày thứ tư, lão quái mới bắt đầu dò hỏi thân thế của Tô Hùng. Kim Hoàn Nhị Lang dĩ nhiên là không nói thật. Chàng bịa chuyện nói cha mình là chủ gia một căn biên điểm, vì bảo vệ tài sản mà kết thù gieo oán, bị địch thủ triệu tập nhiều võ lâm, bao vây đốt phá biên điểm. Trong cuộc giao tranh khốc liệt ấy, cha chàng bị thiệt mạng, mẹ chàng cũng tự vận luôn, chỉ còn có mình chàng thoát được chạy mãi lên Kỳ Liên Sơn này. Câu chuyện đã được Tô Hùng sắp đặt trước, nên kể lại suông sẻ không vấp vấp. Lão quái nghe xong tức giận vô cùng.

Lão trầm giọng nói :

- Con muốn báo thù thì hãy chăm chỉ học võ cộng của ta truyền thụ. Không phải ta khoe khoang, trong võ lâm giang hồ rất hiếm người đủ sức đấu với ta vài hiệp.

Quái nhân lại nói tiếp :

- Người dùng Thấu Cốt Đả Mạch đánh thương con cũng là kẻ thù con chắc ?

Tô Hùng nói :

- Đệ tử chưa kịp thấy mặt người đó thì đã bị đánh thương. Chẳng biết kẻ thù chính hay một đồng bọn của chúng?

Quái nhân không hỏi nữa, suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu dạy võ cho Tô Hùng.

Kim Hoàn Nhị Lang vốn là người thông minh, biết gặp được lão quái này có lợi cho mình về sau rất nhiều, vì vậy không bỏ qua một phút giây nào. Quái nhân dạy chiêu nào Tô Hùng cố gắng tập đi, dượt lại đến lúc thuộc mới thôi.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, chẳng bao lâu nửa tháng trôi qua. Sống gần nhau đã quen, tánh tình lão quái cũng trở nên ôn hòa.

Hôm nay vừa dạy xong lão quát hỏi :

- Con là đệ tử của ta vậy có biết tên hiệu và xuất thân của ta không ?

Tô Hùng ngơ ngẩn nghĩ thầm :

- Chết rồi ! Lâu nay chỉ tập luyện võ công quên cả chuyện này. Tánh tình của lão hỷ nộ bất thường, phen này mệt đây !

Nhưng lão quái không tức giận, chỉ nghe lão cười ha hả nói :

- Ta đâu nói thì dĩ nhiên con không biết. Ngay các lão thành trên giang hồ cũng ít người biết ta.

Tô Hùng thở ra như trút gánh nặng, cười nói :

- Sư phụ võ công tuyệt thế dĩ nhiên là không cần tới lui với những kẻ tầm thường trên võ lâm, tất nhiên ít người biết đến danh hiệu của sư phụ.

Lão quái tỏ vẻ sung sướng vì lời nói của Tô Hùng, đột nhiên gương mặt lão trở nên dàu dàu, thở dài một cái, nói :

- Ta nghiên cứu võ công mấy chục năm, chỉ mong giành chức võ công thiên hạ đệ nhất nên ngoài chuyện tập luyện võ, việc gì cũng không cần lưu tâm đến. Do đó, ta nhường chức Phương Trượng Đại Giác Tự cho Linh Viễn tức sư huynh của con trông nom, để ta được rảnh rang chuyên tâm tập luyện. Ta nghĩ rằng võ công cần phải được trau dồi nhiều mới tiến bộ nhanh chóng được, nên ta một mình xuống núi đi chu du khắp nơi. Lúc bấy giờ có hai phái võ lừng danh nhất là Thiếu Lâm và Võ Đang, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ta muốn thử tài với những cao thủ của hai phái võ ấy.

Tô Hùng thích chí hỏi :

- Thế sư phụ có giao đấu với họ không ?

Quái nhân đáp :

- Có chứ.

Rồi ông tiếp :

- Ta đi đến núi Võ Đang tại tỉnh Hồ Bắc. Ta và phái ấy đâu có thù oán gì, chỉ muốn thừa dịp đánh nhau để học hỏi thêm về võ công mà thôi. Vì thế để che mắt họ, ta phải cải trang thành một kẻ giang hồ, đêm khuya lên vô Tam Nguyệt Quan trên Thất Tinh Phong ở núi Võ Đang, một mình đấu với Võ Đang Tứ Lão. Ta với đôi bàn tay không, đánh với bốn

lưỡi kiếm của chúng đến hai ba trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại...

Nói đến đây, quái nhân ngừng lại, trên nét mặt khắc khổ hiện lên sự vui vẻ khoái chí, như đang sống lại chuỗi ngày vùng vẫy ngang dọc.

Tô Hùng thấy lão quái quả là một người thích học võ nghệ đến điên cuồng, liền chép miệng nói :

- Sư phụ đánh Võ Đang Tứ Lão với hai bàn tay không. Đó là một đại sự trong võ lâm hơn trăm năm nay, nếu được truyền ra, sẽ làm chấn động giang hồ không ít.

Quái nhân thở dài, lắc đầu, tiếp :

- Võ Đang Tứ Lão tuy không hại được ta nhưng ta cũng không đánh bại họ được. Vì chỉ muốn trau dồi võ công, mục đích đã đạt được, hơn nữa trời gần sáng, ta liền xông ra khỏi vòng vây ác liệt của chúng, rời Thất Tinh Phong của Võ Đang, đi đến Cao Sơn Thiếu Lâm Tự.

Tô Hùng hỏi.

- Sư phụ đến Cao Sơn Thiếu Lâm Tự rồi có đấu với họ không ? Đệ tử nghe nói chùa Thiếu Lâm có một La Hán Đường, trong đó rất nhiều cơ quan, đã lăm tay cao thủ trong giang hồ cũng bị nhốt trong đó, khó mà xông ra được. Vậy có thật không sư phụ ?

Quái nhân cất tiếng cười sang sảng một lúc rồi nói :

- La Hán Đường của Thiếu Lâm tuy là lừng danh, nhưng cũng chưa là chỗ nguy hiểm nhất trong tự. Chỗ rất quan trọng đó là Tàng Kinh Các, phòng văn kiện trọng yếu, bí mật đều để nơi này. Ta đêm khuya vào Thiếu Lâm Tự bị ngộ nhận, nên chạy vào trong Tàng Kinh Các đó, phạm vào cái tối kỵ của người ta, nên bị Giám Viện Ngũ Lão hợp kích. Đó mới là một trận giao tranh kinh hồn động địa...

Về mặt của lão quái lại tỏ ra khoái trá.

Kim Hoàn Nhị Lang đã rõ tánh tình của quái nhân. Lão chỉ biết có võ, si mê võ, và chỉ thích được tiếng võ công thiên hạ đệ nhất. Bây giờ tuy bị tàn phế, tù đầy nhưng vẫn không quên mộng tưởng ấy.

Tô Hùng cười nói :

- Sư phụ một mình, tay không, đấu với bốn cây kiếm của Tứ Lão Võ Đang, muốn ra thì ra, muốn vào thì vào. Vậy chắc năm lão Giám Viện khó mà làm gì được sư phụ lắm ?

Quái nhân quả nhiên cười ha hả, nói :

- Trong võ lâm có chín đại môn phái thì Thiếu Lâm đứng đầu. Quả thật không hổ với tiếng đồn. Giám Viện Ngũ Lão, người nào cũng mang trong mình nhiều tuyệt học. Ta và họ đều đấu bằng quyền và chưởng suốt hai trăm chiêu, trời long đất lở. Qua hai trăm chiêu đó thì ta đã bị đá trúng một cái, tuy không nguy đến tánh mạng nhưng cái đá ấy cũng làm cho ta hổ thẹn, và hiểu rằng võ công của mình chẳng qua chỉ là một hạt cát dưới đáy bể. Cho nên sau đó ta vượt khỏi Thiếu Lâm Tự, thẳng đường đi Tây vực. Từ đó ta chu du khắp rừng núi của Tây vực, và vào một buổi chiều kia ta vô tình đến một ngọn núi tức là chỗ tu luyện của kỳ nhân tiền bối Tam Âm Thân Ni, nhặt được một quyển võ thư do bà vẽ để lại. Ta liền ở lại Á Nhĩ Sơn đó nghiên cứu quyền quyết, tập luyện suốt ba năm trời mới trở về Kỳ Liên Sơn.

Quái nhân ngừng một lúc, rồi tiếp :

- Từ đó ta ở lại Đại Giác Tự tiếp tục truyền thụ võ công cho ba đứa đồ đệ là Linh Viễn, Linh Hải và Linh Không. Vì tài trí đại sư huynh của con tức Linh Viễn, vượt xa hẳn hai đứa kia, do đó sự truyền thụ của ta không công bằng. Ta dạy cho Linh Viễn nhiều hơn. Không ngờ! Đồ đệ mà ta thương yêu nhất lại chém gãy hai chân ta, móc mắt ta, cắt đứt gân tay, nhốt ta trong nhà đá này hơn ba mươi năm..

Nói đến đây, lão quá hồi tưởng lại chuỗi ngày xưa, tóc dài run rẩy, toàn thân rung động, hai hàm răng nghiến kèn kẹt rợn người.

Bỗng tay trái ông bắt ngay Tô Hùng, to tiếng nói :

- Người ! Người là thằng nghiệt đồ ! Người đã hại ta đau đớn, tù đầy bao nhiêu năm.

Tô Hùng bị quái nhân chộp ngay huyệt Vân Cảnh, toàn thân tê liệt không còn rúc rịch được. Chàng kinh hãi kêu lên :

- Sư phụ ! Sư phụ ! Mau thả tay ra ! Đệ tử là Tô Hùng mà !

Quái nhân từ từ dịu cơn tức giận, thả Tô Hùng ra, cười nói :

- Con là Tô Hùng à ? Có phải đệ tử mới của ta không ?

Kim Hoàn Nhị Lang vội đáp :

- Vâng ! Đúng thế ! Đệ tử là Tô Hùng.

Lão quái cười lớn nói :

- Con có biết sư phụ có cái danh hiệu gì không ?

Tô Hùng đáp :

- Đệ tử chưa biết.

Quái nhân lại dùng dùng nổi giận :

- Đến nổi cái danh của sư phụ cũng không biết được, ta thù mày làm gì ?

Dứt lời liền xách tay Tô Hùng ném ra khỏi hang.

Mỗi lần ra tay, quái nhân đều nắm ngay yếu huyệt. Tô Hùng vô phương kháng cự, bay vút ra khỏi cửa hang, rơi xuống một cái khá đau. Chàng tự mở huyệt đạo rồi thầm nói :

“Lúc này ta muốn đi thì dễ quá, lại còn có thể bẻ cây đốt ném vào hang giết lão cũng không khó, nhưng chỉ hiềm một nỗi là mình chưa học được Quyền Quyết do lão đã tìm được của Tam Âm Thần Ni. Hơn nữa cũng chẳng biết quyển vũ thư ấy hiện ở đâu. Tuy nghe nói có Quy Nguyên Mật Tập cao diệu hơn, nhưng chưa ai tìm được. Như thế nếu ta được vũ thư ấy hay được lão truyền thụ thì sẽ xưng bá võ lâm.”

Tô Hùng đứng lên, phủi sạch bụi cát, bước vô hang trở lại. Quái nhân tuy bị mù, nhưng hành động của lão quả nhanh lẹ.

Tô Hùng vừa xuống, đã nghe có tiếng xích sắt chạm nhau rền rền. Lão quái đã ở trước mặt, giơ tay trái chộp lấy huyệt Khúc Trì bên tay phải của chàng, lạnh lùng nói :

- Người còn trở lại đây làm gì ?

Tô Hùng đáp :

- Đệ tử đâu có làm việc gì sai ? Không biết tại sao sư phụ lại từ đệ tử?

Quái nhân cất giọng trầm trầm :

- Ta dạy ba đứa sư huynh người, chúng nó móc mắt chặt chân, nhốt ta vào đây ba mươi năm. Nếu nhận thêm người thì về sau không biết người lại xử trí với ta bằng cách nào nữa ?

Tô Hùng lạnh cả người, liền biện hộ :

- Xin sư phụ đừng nghi ngờ đệ tử, khi học xong đệ tử sẽ giết hết mấy người sư huynh, để báo thù cho sư phụ.

Quái nhân cười, nói :

- Mấy lời nói của người có thiệt tâm không ?

Tô Hùng đáp :

- Do từ tâm của đệ tử phát ra mà.

Lão quái cười ha hả nói :

- Vậy người có biết tên hiệu của sư phụ người không?

Kim Hoàn Nhị Lang nói :

- Lúc này tuy sư phụ có nói về chuyện quá vãng của sư phụ, nhưng sư phụ chưa cho biết tên hiệu. Sư phụ không nói thì đệ tử đâu dám hé miệng hỏi.

Quái nhân suy nghĩ một lúc rồi đổi giọng ôn hòa nói :

- Không sai ! Đường như ta chưa nói đến tên hiệu của ta. Lúc này ta trách sai con rồi!

Tô Hùng cười nói :

- Dẫu sư phụ có trách sai đệ tử, đệ tử cũng luôn luôn kính phục sư phụ, không dám có một ý nghĩ oán ghét.

Quái nhân cười nói :

- Ta tên là Giác Ngộ. Ngoài ba người sư huynh của con ra, chắc trên võ lâm bây giờ ít ai biết được.

Nói xong, ông lại tỏ vẻ buồn rầu.

Tô Hùng cười nói :

- Nếu học được võ nghệ của sư phụ, sau này con sẽ bá vương tên hiệu của sư phụ trên võ lâm, làm cho giang hồ khùng khiếp.

Giác Ngộ bị giam cầm trong hàng đã trên ba mươi năm, chịu đựng biết bao tủ nhục, buồn rầu, chưa từng nghe ai nói những lời thân thiết như vậy, giờ nghe Tô Hùng nói, lão vui vẻ cất tiếng cười sang sảng nói :

- Đúng lắm ! Ta mất mù, tàn tật, khó mà tranh bá trên giang hồ, chỉ có thể truyền lại võ công cho con, để con hoàn tất cái nguyện vọng của ta.

Tô Hùng nói:

- Đệ tử cố gắng hết sức để làm tròn ý muốn của sư phụ. Dẫu có tan xương nát thịt cũng không tiếc gì cả.

Giác Ngộ gật đầu nói :

- Được lắm ! Bây giờ ta bắt đầu truyền võ công cho con.

Giác Ngộ giảng khẩu quyết từng thế võ rồi bắt Tô Hùng diễn lại từng đường từng chiêu.

Thời gian thấm thoát trôi đi, chẳng mấy chốc đã hết ba tháng. Trong thời gian đó, Tô

Hùng tập trung hết thần trí, năng lực để học tập. Giác Ngộ cũng tận lực truyền thụ nên Tô Hùng tiến tới rất nhanh chóng.

--- oOo ---